

Список використаних джерел:

1. Державне регулювання земельних відносин та перспективи формування ринку земель. Полтавщина / О. В. Авраменко, В. І. Євмененко, Г. І. Шарий, М. П. Шевченко, О. Г. Шило та ін.; За ред. Г. І. Шарого. Полтава: Подія, 2005. 112 с.
2. Ступень М.Г. Теоретичні основи організації використання і охорони земель населених пунктів в умовах реформування земельних відносин. К., 2003. 38 с.

Мельник А. Г., *магістрантка*

Росада М. В., *магістрантка*

Максименко Т. І., *магістрантка*

Науковий керівник – Корнус А. О.

кандидат геогр. наук, доцент

Сумський державний педагогічний університет імені А.С.Макаренка

м. Суми, Україна

ДО ПИТАННЯ РОЛІ КАРТОГРАФІЧНОГО МЕТОДУ В РЕГІОНАЛЬНИХ ФІЗИКО-ГЕОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ

Картографічний метод наукового дослідження полягає у використанні карт як моделей природних комплексів (ландшафтів) і як проміжна ланка між ландшафтом і дослідником. Картографічний метод включає низку різноманітних прийомів, наукові пояснювальні описи за картами, графічні прийоми, картометричні роботи та математичну обробку їх результатів і т. д. За допомогою картографічного методу досліджують структуру і морфологію природних комплексів, їх динаміку та взаємозв'язки, особливості функціонування, створюють прогнози розвитку природних комплексів у часі й просторі.

Завдання картографічного полягає у дослідницьке використання моделі, якою є карта. Остання має інформаційні, пізнавальні, пояснювальні та інші функції. Інакше кажучи, карта стосовно регіональних фізико-географічних досліджень – це ландшафтний портрет території чи певного природного комплексу (при тематичному картографуванні). Однак сам по собі картографічний метод, крім фіксації («фотографування») ландшафтної обстановки, малоефективний. Краще він працює у сукупності з іншими методами порівняльно-географічним, аналітичним, описовим, математичним та іншими. При застосуванні різних прийомів карту можна використати не тільки як вихідний матеріал для наступних дослідницьких операцій (просторового аналізу фазій та інших природних комплексів, їх територіальної диференціації), але й при конструюванні ландшафтно-територіальних систем, аналізі їх розвитку (ландшафтне планування та проектування).

Відомо багато картометричних прийомів, які розширюють можливості використання картографічного методу. З ним найтісніше пов'язаний просторовий аналіз, що вивчає всю сукупність факторів розміщення та розвитку фізико-географічних об'єктів і явищ при вивченні їх загальних особливостей. Цей метод також поєднує регіональний і локальний (типологічний) ландшафтний аналізи. Останній особливо ефективний при вивченні закономірностей організації морфологічної структури ландшафтів.

Інший прийом – картографування «потенціалу полів», при якому використовується фізична концепція поля як область поширення певного явища і прилеглої території, для якої характерне так зване «гравітаційне поле» цього явища. Ці поля виникають навкруги деякого джерела сили, можуть бути розглянуті і як результат взаємодії багатьох однорідних об'єктів. До карт полів відноситься особлива група карт, призначених для відображення безперервного територіального розподілу кількісних ознак, що можуть характеризувати фізико-географічні об'єкти і явища. Для створення таких картографічних сюжетів, які уже апробовані при картографуванні туристсько-рекреаційних

можливостей території [1] найбільше підходить ізолінійний спосіб картографічного зображення.

Список використаних джерел:

1. Євтушенко Н.А. Використання картографічного методу дослідження при вивченні туристсько-рекреаційних можливостей території. *Проблеми безперервної географічної освіти і картографії*. 2010. Вип. 12. С. 44-50.

Кононенко Сергій, ст. викладач кафедри геодезії, картографії і кадастру,
Уманський національний університет садівництва м. Умань, Україна

Пастухов Дмитро, студент 11-м-зм групи, Уманський національний
університет садівництва м. Умань, Україна

ГЕОДЕЗИЧНІ РОБОТИ ПРИ ВІДВЕДЕННІ ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ ДЛЯ РОЗМІЩЕННЯ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ ЕЛЕКТРОСТАНЦІЇ З ВИКОРИСТАННЯМ ЕНЕРГІЇ СОНЦЯ

Сонячна енергетика є пріоритетним напрямком розвитку екологічно чистих і відновлюваних джерел постачання електроенергії. В Україні існують достатньо сприятливі умови для використання сонячної енергії. Річний технічно досяжний енергетичний потенціал сонячної енергії в Україні еквівалентний 6 млн. т. у. п., його використання дозволило б замінити біля 5 млрд. м³ природного газу [2].

Середньорічна кількість сумарної сонячної радіації, що потрапляє на 1 м² поверхні, на території України знаходиться в межах від 1070 кВт·год/м² в її північній частині до 1400 кВт·год/м² і вище на півдні України. [2].

У кліматичних умовах України використання сонячної енергії є доцільним не тільки для вироблення електроенергії, а й для децентралізованого тепло і водопостачання, нагрівання води і повітря, висушування збіжжя, деревини, сипучих матеріалів тощо.